

Der findes ikke noget uværdigt folketingsflertal

Af
Lasse Budtz,

MF (Soc.)

UDENRIGS- og sikkerhedspolitik er under konstant udvikling. Holdningen til udviklingen må derfor også konstant justeres. Tiden står ikke stille, udenrigspolitikken heller ikke.

Dette kan det være nødvendigt at fremhæve efter læsningen af det indlæg, som fhv. generalmajor og fhv. konservativt medlem af Folketinget Erik Kragh den 22. februar offentliggjorde i Berlingske Tidende. Ganske vist erkender generalmajoren, at der ikke kan føres udenrigs- og sikkerhedspolitik uden om Socialdemokratiet, og sådan har det jo været i talrige år. Så på dette punkt har generalen altså ret i, at der ikke er sket ændringer.

Men ellers er generalens indlæg præget af en fejlagtig opfattelse: der går ud på, at alt andet også er som det var, og alt skal forblive uændret. Men, f. eks. eksisterer de forudsætninger, som dobbeltbeslutningen blev taget på baggrund af, bogstaveligt taget ikke længe. Forudsætningerne er i hvert fald totalt ændret. Og f. eks. er behovet for oprettelsen af kernevåbenfrie zoner især i Europa vokset betydeligt i de senere år som følge af de to supermagters fuldstændig uafhængede kernevåbenoprustning, som oven i købet er ganske uundværdig set fra en militær synsvinkel.

Generalen taler om "Folketingets uværdige raketforestilling". Det er trist at høre fra en fhv. parlamentariker. For os andre findes der ikke noget

uværdigt flertal i Folketinget. Argumentationsformen hos generalen er i øvrigt bemærkelsesværdig på flere måder. Jeg - og vi - er vant til at se Anker Jørgensen blive angrebet for alt muligt i denne verden af de konservative og deres aviser, men at beskyldte f. eks. Willy Brandt og Olof Palme for komplet uvidenhed i forbindelse med kernevåbenproblemerne, er alligevel overraskende.

JEG ER ked af at sige det, men mon ikke sagens kerne er, at generalen ikke rigtig følger med? De socialdemokratiske partier ved naturligvis godt, at en kernevåbenfri zone kan være en zone uden kernevåben og/eller en zone, hvormod der ikke bruges kernevåben. Hvad generalen åbenbart ikke ved er, at de forslag, der arbejdes med, er zoner, der opfylder begge betingelser.

Oprettelsen af f. eks. en nordisk zone skal derfor forhandles med supermagterne, for at de kan afgive de fornødne garantier om, at de ikke vil bruge kernevåben mod zonen område. Det kan blive svært at få sådanne garantier, selv om foreløbig Sovjet har udtalt sig med en vis positivitet. Men det kan også blive svært at skabe nordisk enighed - bl. a. fordi den konservative regering i Norge synes at være imod en zone. Men det skal ikke hindre os i at forsøge.

I det danske folketings syns der at være flertal for fortsatte konstruktive undersøgelser af mulighederne for oprettelsen af en nordisk zone, helst i en større europæisk sammenhæng. Det kan forstås på to måder. Dels at der må forhandles med bl. a. NATO, da

der naturligvis for en sådan zones område vil ske en ændring af NATO's kernevåbenstrategi. Dels at en nordisk zone kunne tænkes at blive forbundet med den omtalte europæiske kernevåbenfrie korridor, som bl. a. Palme-kommissionen har foreslået.

Alle ved naturligvis, at selv om der oprettes zoner, kan der affyres raketter med kernevåbensprængladninger mod zonen eller over zonen, (f. eks. den europæiske korridor). Men zonerne er da også tænkt som et bidrag til en udynding af kernevåbenlagrene i Europa, som tillidskabende foranstaltninger og som et middel til at fremme den afspænding, som millioner sukker efter.

VED INTET at gøre, sker der intet. Det er nok ikke så overraskende, at generalen blot afviser tankerne om zoner. Han er jo helt åbenbart vanetænker. Men er det også begribeligt, at han som mange andre mener, at man kan nedbringe kernevåbenfarens ved at opruste konventionelt. Tanken er tiltalende og tillokkende, men ikke så overbevisende som tidligere. Hvis vi i Vesten f. eks. har overvægt på kernevåbenenes område og opruster konventionelt, vil modparten da ikke blive fristet til at starte en krig med øjeblikkelig anvendelse af kernevåben? Faren er der i hvert fald, men spørgsmålet om de konventionelle våbens rolle og indflydelse på kernevåbenenes anvendelse er dog bestemt nærmere studier og overvejelser værd.

General Kragh mener, at sovjetrussisk propaganda og trusler har skabt frygt for krigen i de vesteuropæiske befolkninger, og at bl. a. planerne om en zone er resultatet heraf. Dette er rigtigt, men det er ikke hele forklaringen. Oprustningen i almindelighed, den formålsløse, uafhængede oprustning, er først og fremmest årsagen. En anden del er præsident Reagans konfrontationspolitik og helt uforsonlige holdning, der har været med til at blokere for forhandlinger af flere forskellige slags. Ja, supermagternes politik skræmmer os, og store dele af de europæiske folk vil ikke stiltiende finde sig med denne supermagtspolitik.

MÅ JEG benytte lejligheden til nogle ganske få kommentarer til den artikel, som pagnichief i Hjemmeværnet Willy B. Tønnesen skrev i Berlingske Tidende den 19. februar. Han taler om, at afspændings- og nedrustningsbestræbelserne og i den forbindelse den politik, vi har ført i INF-sagen, går ud på at underminere vort land. Sagt i al fredsommelighed; Dette er jo ganske enkelt primitivt vās. Vi har blot den anden opfattelse end hr. Tønnesen af, hvordan vi bedst tjener de danske interesser. Lad os dog respektere hinandens synspunkter.

Og må jeg så ikke blot fortælle hr. Tønnesen, der åbenbart ikke kender sammensætningen af Folketinget, at der fortsat er et sikkert flertal i Folketinget bag Socialdemokratiets sikkerhedspolitik, selv om den konservative Schlüter-regering fortsætter. Der er for resten også flertal for vor sikkerhedspolitik i befolkningen. Vi ønsker som bekendt Danmarks fortsatte deltagelse i NATO-samarbejdet, og det støttes af langt over 60 procent. Vi går imod de europæiske mellemdistance-raketter. Det støttes af godt og vel 60 procent.